

Коя ся нани, изплю малко водѣ, и пѣната ся обми въ рѣкѣ-тѣ, и зе да цвили.

— „Азъ незнаѣмъ, отъ зло-ли, или отъ добро цвилишь, нѣ мое-то сърце е препрѣно, и не ми ся ни хортува а не да пѣѣмъ.“

И наистеннѣ пѣтника бѣше угриженъ; набрано-то му чело показваше, че той е много замисленъ, а на лице-то му можаше да ся познае, че той търпи нѣкоѣмъ голѣмѣ душевнѣ болѣмъ, коя ся крѣе въ душѣ-тѣ му и го мѣчи душевно. . . .

Като нѣмаше съ кого да си раздѣли душевнѣ-тѣ тѣгъ, той зе пакъ съ Вранча да хортува, кой го глѣдаше въ очи-тѣ весело и съ довѣріе и си мърдаше уши-тѣ „Азъ знамъ Вранчо, че ты си уморенъ, нераздѣльный ми другаре,“ и си гладенъ, нѣ потърпи да преминимъ рѣкѣ-тѣ, тамъ ще ся напасешъ и азъ ще си починѣмъ подъ онзи клонатый брѣстъ и ще задрѣмъ, макаръ, сѣднишкомъ.“

Съ тѣзи думи, турва юздѣ-тѣ въ уста му, хвърля са отгорѣ му, като младо момче, нагазвѣтъ дребно-каменный бродъ: вода-та достига на вранча до коремъ, и преминува-тъ.

Настѣпвѣтъ въ ливадѣ-то, а ливадѣ-то до колѣніе. Трѣва-та, еще сичка-та не цѣфнала, нѣ която цѣфнала мирише и залива съ благоуханіе, а роса-та еще ся блѣщи. Пѣтя водаше право на брѣстъ-та.

Пѣтника достига до брѣстъ-та, отсѣдна и като сѣ сѣдло-то отъ коня, изюзди го, припе го съ пайвантъ и заби желѣзный колъ, кой ся държеше на едина край на пайвана. —

Сѣдло-то тури подъ брѣстъ-та, а на него сложи желѣза-та отъ кръста си: два-та пицова и ножа. Послѣ, кѣто поутри потта на вранча, потупа го по гърба и го остави да пасе.

Посла бозавый ямурлукъ, сѣдна на него и ся облѣгна на сѣдло-то. Не спалъ цѣлѣ нощъ, уморенъ и утруденъ отъ